

ALEXANDRA PETRESCU

Eclipsa iubirii

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

Playlist

Criminal – Britney Spears
Crazy in love – Sofia Karlberg Cover
Disturbia (slowed+ reverb) – Rihanna
Him&I – G-Eazy & Halsey
Mindreader – KastomariN
Listen – Rainshow
Ride it – Jay Sean
Bleeding Love – Leona Lewis
Dear Mama – Blaxy Girls
Mr&Mrs President – Blaxy Girls
Șoapte – Celia
Trag aer în piept- Celia
Creioane colorate - Feli
Dark Horse (slowed&reverb) – Katy Perry& Juicy
Love me like you do – Ellie Goulding
Harleys in Hawaii tiktok version – Katy Perry

Prolog

Aprind veioza și mă așez pe scaunul din fața oglinzii. Iau discheta, o înmoi în apa micelară și îmi șterg stratul de machiaj. L-am ținut prea mult timp. Mi-a fost pionul principal în lupta cu exteriorul. Mi-a fost frică de mine, de cei din jur. Dacă mi-ar fi văzut chipul plin de urme? Ce fel de urme? Acelea ale tăcerii. Pentru că la asta m-a redus teama de a vorbi.

Acum sunt singură. Nu voi renunța, deși inima începe să-mi tremure. Este nesigură. Nu am mai simțit-o niciodată așa fragilă. Pare că vrea să mă avertizeze.

Încă îi aud ecoul, pașii care se îndreaptă spre mine, vocea aspră. În față îmi rulează imagini într-un șir caleidoscopic al terorii. Nu voi putea scăpa niciodată de acea noapte. Și-a lăsat amprenta pe mintea, sufletul, dar mai ales pe trupul meu. Îmi duc degetul pe cicatricea din dreptul șoldului și apăs cu furie, dorindu-mi să o smulg, să o fac să dispară. Dar nu e doar o urmă pe piele. E o rană imprimată în fiecare fărâmbă din mine. Arde, pulsează, își cere dreptul de a exista. Oricât de mult aș vrea să o uit, ea e acolo. Este motivul pentru care somnul meu a fost furat.

Sunt pregătită să-mi închei ziua. Îmi iau pijamaua. Mă așez în pat, dar somnul nu apare. În schimb, tremurul din corp își face prezența. *Ești în siguranță, îmi spun în gând.* Nu se poate așa. Mă ridic în picioare și-mi îndrept umerii. Mă duc spre oglindă și-mi sprijin mâinile pe blatul de lemn al măsuței de

machiaj, apoi privesc intens spre ea: *Gata, el nu mai este, dar tu ești aici. Trăiește pentru tine! Ai un scop, nu-l uita!*

Lumina blândă a lunii se strecoară timid prin firul subțire al perdelei și-mi amintește că mereu voi primi protecția ei. Este martora mea tăcută. Doar ea îmi știe secretul.

Fac pași grăbiți și deschid larg fereastra. Îmi las degetele să alunece pe blat și să cuprindă pachetul. Am nevoie de ea acum, deși nu am vrut să facă parte din viața mea, îmi este necesară în planul pe care l-am sădit de atâtea luni.

Aprind țigara, o duc încet spre buze și inspir adânc fumul iute care-mi învăluie plămânii. Îl simt cum alunecă în mine, arzându-mi gâtul și oferindu-mi în același timp liniștea de care am nevoie. Îmi sprijin cotul pe marginea tocului ferestrei și privesc afară. Este tăcerea aparentă într-o noapte toridă de iulie, într-un București sufocant. Încep să zâmbesc, aproape că râd. *Jocul abia a început și nici măcar nu ai habar.*

Mă uit la jarul care pâlpâie slab la vârful țigării, un mic miez roșiatic ce pare să respire odată cu mine.

Ceva din mine reacționează. Pentru că mă gândesc din nou la plan, la tine. Mă uit la ceas. E 1 noaptea, la mine, iar la tine... se apropie de ora 7. Te vei trezi, vei merge la sală, apoi îți vei pregăti un bol mare de salată cu fructe exotice. Vei merge să înoți și probabil vei lucra *online* pentru câteva ore. Îți vei petrece restul zilei explorând, visând, trăind, neștiind ce te va aștepta la întoarcere. Numai gândul la tine îmi face corpul să tresară într-un mod inexplicabil. Asta nu făcea parte din plan, însă am încredere în mine. În mine, dar în corpul meu oare am încredere? Să fie el mai puternic decât rațiunea?

Îmi simt pulsul accelerând. Sunt pregătită pentru asta? Sau voi continua să mă ascund în spatele iluziei că dețin controlul?

Aerul răcoros al verii îmi trezește simțurile și-mi amintește că sunt aici. Sting țigara. Ultimul lucru pe care-l vreau este să fiu văzută de un vecin treaz și curios în miez de noapte. Aș stârni un val de bârfe în cartier. Mama m-ar trimite direct la centrul de reeducare al adulților. A uitat, fetița ei mică a plecat de mult. Ce să-i fac? Tare dragă îmi e Leonora mea.

Acum este timpul. Măine mă așteaptă o zi plină. Ar trebui să dorm. Somn – un cuvânt care îmi bântuie nopțile de câteva luni. Poate ar trebui să-mi încurc mintea. Poate ar trebui să înlocuiesc imaginile din trecut cu unele prezente. Cu tine. Știu că nu mă cunoști. Vei avea în curând ocazia.

Să-ți spun ceva despre mine? Îmi place arta, sub toate formele ei și ale mele. Ador să dansez. Vai, să știi că sunt doar o amatoare. Deși mi-e greu să țin ritmul uneori, când muzica îmi pătrunde în suflet, totul dispare. Mă simt liberă, fără griji, fără restricții. Floarea mea preferată e una rară și greu de găsit în orașul nostru. Plumeria. Știi de ce? Pentru că semnifică renașterea și puritatea. Este o floare cu parfum de eternitate. Îmi place să port tocure, haine care să-mi îmbrățișeze feminitatea. Râsul meu e molipsitor. Nu-mi plac oamenii plictisitori care nu știu ce să facă din timpul și din viața lor. Nu-mi plac ipocriții și mincinoșii sau cei care trădează.

– Bine ai venit în viața mea, străinule! zic cu zâmbetul pe buze, unul care ascunde mai multe decât lasă să se vadă.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

În Lumina Roșie a Răzbunării

1.

Amélie

Aliate

E sâmbătă. Unde aş fi putut să fiu? Sunt în mall cu Angi, cea mai bună prietenă a mea din copilărie. Suntem de nedespărţit. Împărţim totul, de la haine, machiaje, la mâncare şi sfaturi despre băieţi şi viaţă. Timpul limitat pe care l-am avut în ultimele cinci luni de când m-am angajat ca designer grafic la renumitul hotel de lux **L'Éclipse Royale** nu mi-a permis să ne vedem atât de des ca înainte. Ea şi-a închiriat o cameră la parterul unui bloc şi a deschis un mic salon de masaj terapeutic. Am ajutat-o cu materialele de promovare, dar este o afacere micuţă şi va trebui să aibă răbdare. Ştie să aibă. Are în spate multe experienţe care au determinat-o să se schimbe. Se uită la mine. Stăm de o oră în magazin şi tot nu am reuşit să mă decid cu privire la rochia pe care o voi purta la petrecerea de mâine seară de la muncă.

– Asta e potrivită. Se mulează perfect pe silueta ta. Crăpătura pe tot piciorul este lovitura sub centură.

– Nu ştiu ce să zic. Nu-mi place cureaua din mijloc. Am impresia că mă va strânge. Vreau ceva în care să mă simt liberă, să cadă fluid pe mine, să mă pot mişca.

– Nu e cazul acum să fii comodă. Ai nevoie de o rochie sexy care să te scoată în evidenţă. Încearc-o pe asta, zice Angi în timp ce îmi întinde o rochie lungă, dar prea decoltată.

– Ești incredibilă, adaug ușor iritată de insistența ei, însă îmi amintesc că e o seară importantă și trebuie să arăt impecabil dacă vreau să fac impresie.

– Și tu arăți genial. Ai slăbit mult în ultima perioadă. Erai cam pufoasă. Totuși, mai trebuie lucrat la burtică, menționează, apoi începe să râdă molipsitor, încât mă atrage în intensitatea momentului.

– Știi ce ar mai trebui ca să arăți impecabil?

– Să-ți schimbăm nuanța asta de șaten nisipiu. Nu-mi place. Ți-ar sta bine cu un brunet ciocolatiu.

– Cred că glumești. Acum îmi spui?

– Nu te agita. Mâine dimineață sunt la tine. Ai o stilistă expertă în față. Ofer o gamă largă de servicii de colorare a părului, inclusiv vopsirea totală, reflexele, balayage-ul și multe altele, zice Angi cu un aer teatral și plin de umor, cum îi stă în fire de fiecare dată, ceea ce mă face să râd cu lacrimi.

Îmbrac rochia pe care mi-a sugerat-o. E din satin, lungă, cu un decolteu adânc, cu o crăpătură pe tot piciorul drept și cu spatele prins cu fire subțiri care formează o împletitură. Totuși, ceva nu-mi place. Cred că este decolteul. Nu este vorba despre faptul că nu am încredere în corpul meu, doar că, nu sunt obișnuită să port o rochie atât de sexy.

– Asta e. E perfectă.

– Angi, nu știi ce să zic. Măcar să-mi acopere sânii mai mult. E prea provocatoare.

– Aoleu. Zi merci că ai ce băga în sutien! Ieși din tipar măcar o dată!

– Cred că voi ieși din context destul de mult mâine seară. Doar știi, îi fac cu ochiul, iar Angi vine spre mine și mă ia de mână.

– Pisico! Vrei sau nu să agiți apele?

– Ești incredibilă! Da, vreau.

Angi îmi dă o palmă peste fund și începe să chicotească. Intru în cabină și iau o decizie.

După cinci ore de umblat prin mall, ajung acasă. Pe hol mă întâlnesc cu Veronica, vecina care este la curent cu tot ce mișcă pe scară, nu-i scapă nimic. Aici, în Drumul Taberei, numărul 8, bârfa e la ordinea zilei. M-am săturat. O salut politicos și-i spun că am treabă. Intru în apartamentul proaspăt renovat în stil modern și *ArtDeco*. Mi-am îndeplinit unul din obiective, să scap de orice urmă a trecutului. Acum, tot ce predomină în jur este lemn, simplitate și albul imaculat al pereților. Când deschid ușa, încerc să respir calm.

Îmi doresc doar ca mama să nu înceapă din nou un interogatoriu, pentru că asta face de fiecare dată când ajung acasă. Știu că este îngrijorată pentru mine, mai ales din prisma trecutului. Nu vreau să-mi amintesc. L-am îngropat în urmă cu un an și de atunci am început să trăiesc. De când au revenit durerile de spate, a renunțat la muncă. Până acum două luni a lucrat ca îngrijitoare într-o grădiniță. A primit un diagnostic de hernie de disc, situată în zona lombară. Acum, singura preocupare pe care o are este să croșeteze. Las geanta în cuier și o caut cu privirea.

– Am ajuns. Mami?

– Sunt în sufragerie. Ce ți-ai luat?

Pun plasele lângă măsuța de cafea. Mama stă pe canapea și croșetează un maiou. Televizorul este deschis. Volumul este atât de tare, încât știrile lui Esca se aud de afară.

– Am luat câteva bluze, o pereche de pantaloni și rochia.

– Ia să văd. Arată-mi!

– Mai târziu. Sunt obosită. Angi m-a alergat prin tot mall-ul. Tu ce ai făcut azi?